

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4484/05

בפני : כבוד השופטת מ' נאור
כבוד השופט ס' גובראן
כבוד השופטת ד' ברלינר

המערער : שגב גונן

נ ג ד

המשיבה : מדינת ישראל

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בתל-אביב
מיום 30.3.05 בת"פ 40123/04 שניתן על ידי כבוד השופט
א' שהם

תאריך הישיבה : כ"ד בתמוז התשס"ו (20/7/06)

בשם המערער : עו"ד אמיר ציון ; עו"ד פנינת ינאי, עו"ד גיא שמר

בשם המשיבה : עו"ד נאווה שילר

פסק-דין

השופטת ד' ברלינר:

1. גונן שגב (להלן: המערער) עבר גלגולים רבים בחייו. המערער הוא יליד הארץ, בן למשפחה שורשית, שבניה שירתו את המדינה בתפקידים שונים. בשנות ה-70 שירת בצבא. תחילה היה בקורס טייס ולאחר מכן עבר ליחידה קרבית. השירות, ליווה אותו גם שנים רבות לאחר שחרורו, וכלל את השתלבותו ביחידה שכונתה אלפניסטים, שתפקידה לפעול בתנאי שטח קשים. בסוף שנות ה-80 סיים את לימודיו בפקולטה לרפואה בבאר-שבע והפך לרופא (הגם שלא סיים התמחות בתחום מסוים). בשנת 94, בגיל צעיר במיוחד (כבן 35) הפך לחבר כנסת, ומיד לאחר מכן, בשנים 95 ו-96 "נגע בתהילה", כפי שהגדירו זאת הצדדים, כאשר הפך לשר האנרגיה והתשתיות בממשלת ישראל. לאחר פרישתו מהממשלה, פנה לעסקים פרטיים. בשנת 2003, בתפנית חדה

לכל מה שתואר עד עתה חצה המערער את הקווים וביצע שורה של עבירות שעניינן הונאה בכרטיסי חיוב (ת.פ. 5011/04 (שלום-ת"א)). בשנת 2004 הדרדר צעד נוסף במדרון כאשר ניסה לייבא ארצה 32,000 כדורי סם מסוכן, אותם החזיק בחו"ל. כדי להקל על היבוא ולכדי להקל על החיפוש בכליו ובגופו, זייף דרכון דיפלומטי והשתמש בו. פרשה אחרונה זו (ת.פ. 40123/04 (ת"א)), בה הורשע המערער בעבירות שיפורטו להלן, והעונש שהוטל בגינה, היא נושא הערעור שבפנינו.

אלה העובדות הרלוונטיות:

2. בתאריך בלתי ידוע בשנת 2004 קשר המערער קשר עם שניים אחרים - משה ורנר ז"ל (להלן: ורנר) ואריאל פרידמן (להלן: פרידמן) לייבא סמים לארץ. במסגרת הקשר שהה המערער במלון הילטון בשדה התעופה בעיר "סכיפהול" שבהולנד. במהלך שהייתו במלון הביא אליו ורנר כ-32,000 כדורי MDMA (אקסטזי) כשהם מוסתרים בתוך אריזות שונות: שקיות, קופסאות וגלילים של סוכריות שוקולד (להלן: הסמים). המערער הסתיר את הסמים בכליו כדי ליבאם ארצה ויצא איתם לשדה התעופה לטיסה שהיתה אמורה להביאו ארצה. בהגיעו לשער היציאה, זוהה על ידי אחד השוטרים בנמל התעופה, בשל עימות קודם בינו לבין השוטרים בנמל התעופה (שטיבו יובהר להלן). בתגובה לזיהוי פנה המערער ל- "Locker" המצוי בשטח השדה שאותו שכר באותו זמן. המערער הוציא אריזות שונות של ממתקים שהיו ב- Locker ושם במקומם את הסמים. מאוחר יותר נפתח ה- Locker על ידי רשויות שדה התעופה בהולנד והסמים נמצאו ונתפסו. עובר לפעילות שתוארו לעיל, ולצורך קידומה זייף המערער דרכון דיפלומטי שהחזיק ברשותו. תוקפו של הדרכון הדיפלומטי שהחזיק ברשותו פג כשנה לאחר סיום כהונתו כשר ביום 17.6.97. המערער זייף אותו בכך שהאריך אותו עד לשנת 2006. המערער עשה שימוש בדרכון המזויף כאשר אנשי הרשויות בשדה התעופה בסכיפהול ביקשו לערוך עליו חיפוש. המערער הצליח למנוע מספר חיפושים תוך שהוא מתחזה לדיפלומט באמצעות הדרכון המזויף.

העובדות שתוארו לעיל משקפות את כתב האישום המתוקן שהוגש נגד המערער. העבירות שיוחסו למערער הן כדלקמן: ניסיון לייבא סמים מסוכנים, החזקת סמים מסוכנים, זיוף מסמך בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות וכן קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

כתב האישום המתוקן הוא חלק מהסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים. הסדר הטיעון נערך לאחר שחלק לא מבוטל מהראיות כבר הושמע: העידו עדים רבים לרבות

שמונה עדים שהובאו מהולנד. ההסדר נערך בכתב ועליו חתומים כל הגורמים לרבות המערער. על פי ההסדר רשאית היתה המדינה לטעון לעונש מאסר בפועל שלא יעלה על 5 שנים. המערער רשאי היה לטעון לעונש מאסר כפי שימצא לנכון (ר' סעיף 4 להסדר הטיעון - נספח ד). ההסדר כלל הסכמה על קנס בגובה \$27,500 וכן הוראות אופרטיביות ביחס לעיקולים שהוטלו על רכושו של המערער.

3. בגזר דין מפורט הסוקר בקפידה את טיעוני הצדדים, את הראיות לענין הענישה שהובאו מטעם מי מהם, את הנימוקים לחומרא וקולא וכן את מדיניות הענישה אימץ בית משפט קמא (כב' השופט א' שוהם, מבית המשפט המחוזי בתל-אביב) את הסדר הטיעון ברף הגבוה שלו. על המערער הוטלו 7 שנות מאסר מהן 5 שנים לריצוי בפועל והיתרה על תנאי. גם לענין הקנס אימץ בית משפט קמא את ההסדר. חרף העובדה שאימץ את ההסדר, מתח בית המשפט ביקורת על התביעה על רף הענישה לו הסכימה בהסדר הטיעון. אליבא דבית משפט קמא: "...הרי שתקופת המאסר אותה ראוי להשית על הנאשם עולה במידה לא מבוטלת על זו שהוצג בה בפני בית המשפט במסגרת הסדר הטיעון" (עמ' 702 לגזר הדין). בית משפט קמא ציין כי "התלבט עד מאוד" אם יש לאמץ את הסדר הטיעון ורק לאחר חיבוטי נפש רבים הגיע למסקנה, גם אם בדוחק רב, כי ניתן לאמץ את ההסדר משום "שמידת הסטייה מרמת הענישה אינה קיצונית זאת מחד גיסא, מאידך גיסא ניתן משקל נכבד לציפייתו הסבירה של הנאשם כי הסדר הטיעון יכובד" (עמ' 702).

4. על החלטתו של בית המשפט לאמץ את ההסדר ברף העליון מלין המערער. על אלה שם הסנגור את הדגש בהודעת הערעור:

א. בית משפט קמא לא איזן נכונה את נסיבותיו האישיות של המערער והתרומה שתרום למדינה בתחומים שונים לאורך שנותיו, במשקל העונש שקצב למערער. בית המשפט אומנם הזכיר את עדויות האופי שסקרו את פעילותו של המערער אולם לא כימת את משקלן של אלה בבואו לגזור את הדין.

ב. המערער "היה קורבן למשא שיסוי תקשורתי לאורך שנה שלמה מאז הגשת כתב האישום בעניינו" (סעיף 3 להודעת הערעור). בין היתר, פורסמו באותו מסע שיסוי דברים חסרי שחר שקשרו את המערער לעבירות נוספות והציגו אותו כאיש "מאפיה" בכיר. מדובר בעשרות פרסומים שגרמו למערער ולבני משפחתו, במיוחד שני ילדיו סבל רב. אותם פרסומים הביאו לחרם ונידוי כלפי המערער שבאו לידי ביטוי שאישי ציבור שונים סרבו לבוא לבית המשפט למסור עדויות אופי בעניינו.

ג. וזהו אחד הנימוקים המרכזיים - על שותפו של המערער, פרידמן, עורך דין במקצועו, הוטלו שנתיים מאסר בפועל, אף זאת במסגרת הסדר טיעון. פרידמן, כך לטענת הסנגור היה "נדבך מרכזי ברשת הסמים ומרכזיותו עולה על זו של המערער משכך היה על בית משפט קמא לגזור את עונשו של המערער בכפוף לעונש שהוטל על פרידמן" (סעיף 4(ג) להודעת הערעור).

ד. בית משפט קמא ייחס חשיבות לעובדה שהמערער לא מסר פרטים אודות זהות הגורמים שעמדו מאחורי ייצור ואספקת הסמים בהולנד או אודות מזמיני וספקי הסמים. המערער לא יכול היה לספק פרטים אלה משום שלא היתה לו ידיעה על כך. המערער שימש כבלדר בפרשיה האמורה. עבריינים בכירים, כאשר מדובר ברשת לייבוא סמים אינם נחשפים בפני הבלדרים.

ה. אין קשר בין השימוש בדרכון הדיפלומטי לבין ניסיון לייבוא הסמים. ובאותו הקשר, בית המשפט לא שיקלל נכונה את העובדה שמדובר ב"ניסיון" ולא ב"עבירה המוגמרת". אומנם העונש הקבוע בחוק לצידה של עבירה הניסיון שווה לעונש של העבירה המוגמרת, עדיין יש משמעות לכך שהניסיון לא הסתיים בהחדרת סמים ארצה.

ז. בית משפט קמא הגדיר את המערער "איש ציבור המועל בתפקידו", וראה בכך נסיבה לחומרא. בעת ביצוע העבירות היה המערער איש עסקים פרטי, וכך יש לראותו.

ח. בנוסף לכל האמור לעיל, הפנה הסנגור לפסיקה שממנה ביקש לגזור שעונשו של המערער חמור מהענישה הנוהגת, בעבירות סמים.

דיון

5. לא בכדי התלבט בית משפט קמא בשאלה אם לאמץ את הסדר הטיעון כשההתייחסות היא לרף המקסימאלי בלבד. מכל זווית ראייה שבה יבחן מכלול העובדות, ותוך מתן משקל לכל אחד מההיבטים הרלוונטיים - מדובר בפרשה קשה וחמורה. תקופת המאסר שהושתה על המערער מייצגת רף ענישה מתון, נוטה לכף הקולא שבוודאי אינו מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור. להלן נתייחס לטיעונים שהושמעו, תוך שילוב ההיבטים האישיים בהיבטים הכלליים, ותוך בחינתם במידה ובהיקף הנראים לנו ראויים.

משמעותן של עבירות הסם ומדיניות הענישה בהן

6. נגע הסמים מכלה בישראל כל חלקה טובה. כמות המילים שהושמעו באשר לצורך להילחם בנגע זה היא אין סופית. אין לך בית משפט בכל ערכאה שהיא, שלא חוזר על האמירות שעניינן המלחמה שהוקדשה לביעור התופעה, ענישה מחמירה ככלי מרכזי במלחמה זו, והצורך להכות בכל אחת מחוליות הפצת הסם בין אם מדובר בבלדר, ובין אם מדובר במי שמעמדו בהיררכיה באותה פעולה ספציפית שעליה נסוב הדיון, גבוה יותר. בית משפט קמא ציטט מספר פסקי דין שבהם נידונה סוגית הענישה בעבירות סם, במיוחד במקרים שבהם מדובר בייבוא סם, ואין לנו אלא להפנות לאותם פסקי דין (ר' עמ' 694-691 לגזר הדין). בין היתר, הפנה כב' השופט לדברי השופט חשין ע"פ 6029/03 מדינת ישראל נ' גולן שמאי, דינים עליון פרך ס"ו עמ' 858 וכך נאמר: "בבואו לגזור עונשים על סוחרי הסמים... שומה עליו על בית המשפט לשוות עינו את צרכני הסמים הפגועים, את משפחותיהם המפוררות ואת הנחיית המחוקק מה העונש הראוי להטיל על מי שהביא על אלה". השופט חשין ציטט מדבריו של השופט א' גולדברג בע"פ 253/85 מדינת ישראל נ' אוהיון, תק-על 86(2) 744 פסקה 18:

"מוכנים אנו גם לומר כי ענישה מתחייבת במקרים דוגמת המקרה לפנינו, צריכה לשאוף לגבול העליון של העונש שקבע המחוקק ולא די לשלם מס שפתיים באמירה כי עיסוק בסמים "קשים" מחייב הטלת עונשים חמורים, שמפניהם מתגמד השיקול האישי של הנאשם". (ההדגשה אינה במקור – ד.ב.).

הדברים ברורים והמסר העולה מהם הוא חד משמעי.

תוך שאנו נותנים דעתנו לגבול העליון של הענישה, הפער בין העונש שהוטל על המערער, לבין גבול זה מדבר בעד עצמו, ומבהיר מדוע התלבט בית משפט קמא באמוץ הסדר הטיעון.

7. היבט אחר שבא לידי ביטוי בדבריו של השופט חשין באותו ענין (ע"פ 6029/03) מקשר, בקשר אסוציאטיבי לפחות, בין נסיבותיו האישיות של המערער לבין העבירה שביצע. השופט חשין השווה את נגע הסמים למגיפה "נגע הסמים פשט ופשע בארצנו כמגיפה".

מגיפה, היא מושג השאוב מעולמו האחר של המערער לפני שהפך להיות יבואן סמים קרי: עולם הרפואה. אכן הסמים כמותם כמגיפה. היא מתפשטת במהירות וקשה מאוד לעצרה. יותר מכל אדם אחר, המערער, שהוא רופא בהשכלתו ובמקצועו ואשר טרח לעדכן את בית המשפט באריכות רבה באשר לפעילותו בתחום זה- צריך להיות מודע להרס הטוטאלי הגלום בהתמכרות לסם ובמשמעות שבהזרמת 32,000 מנות אקסטזי

לשוק הסמים בישראל. יהיה מי שבעזרת כמות זו יעשה את הצעד הראשון באותו מדרון חלקלק שבהתמכרות לסם ויהיה מי שיחליק בעזרתו צעד אחד נוסף באותו מדרון. כך או כך- המגיפה תתפשט. לפיכך, בניגוד לטענת הסנגור, עיסוקו הקודם של המערער ברפואה איננו פועל לזכותו אלא מהווה נסיבה מחמירה בשל הניגוד המוחלט בין שבועת הרופא, לבין התנהגות המערער שרצה לייבא אותה מגיפה ארצה.

8. אם לא די באמור לעיל, הנה, בתפקידו האחר של המערער, כחבר כנסת, הוא פעל נמרצות להדברת נגע הסמים. כחלק מהטיעונים לעונש הציגה התובעת את דברי המערער בכנסת בנושא זה. בין היתר פנה המערער לשרת החינוך דאז, הגב' שולמית אלוני, בדרישה לדעת מתי וכיצד יפעל משרדה לביעור הנגע. המערער התעניין לדעת מה עושה המערכת החינוכית על מנת למנוע את השימוש בסמים, האם למערכת החינוכית יש תוכניות מניעה מסודרות לבתי הספר ומי אחראי לעריכתן ושאלות דומות נוספות (ר' דברי הכנסת מיום 22.6.93 שאילתה 1300). כל הבהרה באשר למוסר הכפול, הגלום בהשוואה בין הערכים בהם דגל לכאורה, לבין מעשיו בפועל - מיותרת. דבריו של המערער, כמצוטט לעיל, מצביעים על מודעותו לנזק שיגרם, במיוחד לבני נוער, כתוצאה מהחדרת הסם לישראל וממילא השימוש. לרוע המזל- לא היה בכך כדי להרתיעו.

9. ועדין בגדר הנסיבות האישיות ופעילותו של המערער לאורך חייו: מקובל עלינו כי את כרטיס הביקור שלו, קונה אדם יום אחרי יום, שעה אחרי שעה, ועל כן ביום פקודה, יש לזקוף לזכותו את מעשיו החיוביים לצד השליליים. אלא שבמקרה הנוכחי, ותוך יציאה מנקודת ההנחה כי אכן עברו של המערער כולל פעילות מבורכת למען הציבור, אין בפעילות זו כדי להוות משקל נגד למעשים שעשה. הדגש לענין זה הוא דווקא על הישגיו של המערער, הפסגות שאליהן הגיע, ועל כך שכל העולם היה מונח לרגליו. לא מצוקה כלכלית הביאה את המערער לביצוע המעשים. אין מדובר בצרכן סם שסחר, כדי לממן את מנת הסם הבאה, אלא במי שתאוות בצע הדריכה אותו, ומאומה לא מעבר לכך.

בבית המשפט העיד המערער כעד מטעם עצמו לענין העונש. המערער הרחיב את הדיבור על קרקע גידולו- משפחתו, ילדיו, עולמו שנהרס והשבר בחייו. על רקע אופיו של הטיעון, בולטת שבעתיים העדרה של התייחסות מינימאלית לנושא המניע: מה גרם לאדם במעמדו וביכולתו של המערער להידרדר לביצוע אחת העבירות הבזויות, קרי: יבוא סמים. העדרו המוחלט של כל מניע אחר משאיר את תאוות הבצע כמניע יחיד, כפי שקבע גם בית משפט קמא: "...אין כל ספק ספיקא, כי מדובר בתוכנית

שנועדה להכניס לכיסו של הנאשם סכומי כסף גדולים, וזאת באורח מיידי... עסקיו חובקי העולם של הנאשם לא עלו יפה התקופה האחרונה, וככל הנראה, נזקק הנאשם למשאבים כספיים ניכרים על מנת לשפר את מצבו הכלכלי..." (עמ' 698 לגזר הדין ש' 30-19).

דבריו הקשים של בית משפט קמא לפיהם "הדרך בחר הנאשם לפתרון בעיותיו, הינה דרך נלוצה ומעוררת תיעוב" (שם, ש' 31-30). יש להם לפיכך, על מה שיסמכו.

10. ועוד בהקשר לטיעוניו של המערער: הכל יש בהם בדברים מלבד הבעת חרטה כנה ואמיתית. על רקע היותו של המערער רופא ועל רקע פעילותו, והנורמטיביות שבחייו עליהם הוא שם את הדגש, ניתן היה לצפות שהבעת החרטה תהווה את הנארטיב והמוטיב העיקרי בדבריו. בפועל, ההתייחסות בדבריו הארוכים של המערער לנושא זה היא מינימאלית. המילה חרטה נזכרת כבדרך אגב ללא שמצטרף אליה ביטוי ממשי כלשהו. הרושם מקריאת הדברים הוא כי החרטה הוזכרה כמצוות אנשים מלומדה ולא כביטוי אמיתי להבנתו ותחושתו של המערער.

11. באשר להשוואה בין הענישה שהוטלה על פרידמן לבין הענישה שהוטלה על המערער: גם עם פרידמן נערך הסדר טיעון שמכוחו הוטלו עליו שנתיים מאסר בפועל. עיון בכתב האישום של פרידמן, שלא תוקן, מצביע על כך כי מלכתחילה, הפעילות שיוחסה לו, היתה שונה בהיקפה. לפרידמן יוחס סיוע בלבד. המערער הוא שיצא לחו"ל והוא שהיה צריך לייבא את הסמים. בית משפט קמא הרחיב את הדיבור לענין זה על "האמת העובדתית" לעומת "האמת המשפטית", כאשר האמת המשפטית, פירושה העובדות שמצויות בכתב האישום בענין פלוני, בין אם העובדות משקפות את האמת העובדתית בין אם לאו.

ספק אם היה מקום להתייחס לסוגיית האמת העובדתית מול האמת המשפטית, בהקשר הנוכחי. הסדרי טיעון מעצם טיבם וברייתם, נשענים על הסכמות מסוימות של הצדדים לענין העובדות, לענין רף הענישה, או לשניהם גם יחד. ההסכמה המשתקפת בכתב האישום המונח בסופו של יום לפתחו של בית המשפט, יש בה לעיתים פשרה כאשר המדינה מוותרת על עובדות כאלה ואחרות. כל עוד הוויתור נעשה משיקולים עניינים הוא מצוי בפרוגטיבה של התביעה ובית המשפט לא ירהרר אחרי המסכת העובדתית כפי שהובאה בפניו. לענייננו: השוני בין כתבי האישום מכתיב גם שוני בענישה. השוואה יכולה להיות בין שווים, המערער ופרידמן - אינם שווים. שלא לדבר על כך שגם עיקרון אחדות הענישה הוא עקרון אחד בין מספר עקרונות ושיקולים ביניהם יש לאזן.

באשר לסוגיית הזיוף והשימוש בדרכון הדיפלומטי

12. לא ירדתי לסוף דעתו של הסנגור בנושא זה, מדוע אין לקשור בין נושא השימוש בדרכון המזויף לבין ייבוא הסמים? המערער זייף את הדרכון הדיפלומטי בכך שהאריך את תוקפו. לא סתם האריך את תוקפו אלא מדובר בתקופה של כ-10 שנים. תוקפו של הדרכון הדיפלומטי פג בשנת 97 והמערער האריכו עד לשנת 2006, ועשה בו את השימוש נושא כתב האישום הנוכחי- בשנת 2004. עצם השימוש בדרכון הדיפלומטי (ולא בדרכון הרגיל) מצביע על כך שהמערער בכוונת מכוון רצה לחסות תחת כנפיה של החסינות הדיפלומטית כדי לקדם את ענייניו הפליליים ותהא התוצאה למדינת ישראל אשר תהא. השימוש שעשה המערער בפועל בדרכון, הוא ציני וחסר מעצורים. חרף העובדה שנתפס בכף בתאריך 8.4.04, ואנשי רשויות שדה התעופה בסכיפהול אמרו לו כי דרכונו מזויף, המשיך המערער מבלי להירתע בעשיית שימוש נוסף בדרכון ימים ספורים לאחר מכן בתאריך 11.4.04. גם הפעם ניצל אותו כדי להינצל מחיפוש על גופו ובתיקיו. אין צורך בדמיון רב כדי להבין את הנזק שנגרם לשמה הטוב של מדינת ישראל כאשר זהו השימוש שנעשה בדרכון דיפלומטי. המערער, ששימש כשר במדינת ישראל, לא נירתע גם מכך. ולו רק בשל היבט זה, אין מקום לגזור גזירה שווה בינו לבין פרידמן.

השיסוי התקשורתי

13. נפח לא מבוטל בטיעונים הוקדש לנושא זה. לא נתקררה עליו דעתו של המערער עד שטרח והגיש לבית המשפט קלסר ובו גזרי עיתונים המכילים כתבות שונות שנתפרסמו בעיתונות הכתובה שלאליהן הצטרפו גם אמצעי התקשורת האחרים: טלוויזיה, רדיו, אינטרנט.

גם לעניין זה מקובלת עלינו מסקנתו של בית משפט קמא. אין ספק שפרשיה מסוג זה, כשהיא משויכת לאדם שמילא תפקיד שר במדינת ישראל, מעוררת ענין רב וממילא עיסוק בלתי נלאה בתקשורת. המערער, שנהנה בזמנו מהמעמד שהעניק לו תפקידו הציבורי, אינו יכול לבוא בטרוניה כאשר אותו ענין, מתגלה במעידתו. מעבר לכך, המערער הוא שפתח את הדלת בפני אמצעי התקשורת כאשר התראיין פעמים רבות, גם מתוך תא המאסר, לפיכך במידה רבה אין למערער להלין אלא על עצמו, באשר למה שכוונה על ידו מסע השיסוי התקשורתי.

מקובל עלינו כי ילדיו של המערער ובני משפחתו הנוספים, סבלו מאותה תקשורת מסיבית ומציצנית שהתנהלה בעניינו. לרוע המזל ילדים, הורים ובני משפחה אחרים הם לעולם הקורבנות החפים מפשע של העבריינים למיניהם. גם בענין זה לא נחדש מאום אם נאמר כי על כך צריך היה המערער לתת דעתו לפני שהסתנוור מהפיתוי להתעשר מהר בדרך של ייבוא סמים ארצה.

ועל כל אלה, מדובר בהסדר טיעון שבית המשפט אימץ אותו, חרף הביקורת שמתח עליו. חזקה על המערער שבשעה שהסכים להסדר טיעון זה, סבר כי גם הרף הגבוה שלו, עדיין נוטה עימו חסד. בכך לפחות צדק המערער.

14. סוף דבר - סקרנו אחד לאחד את כל אותם גורמים שלדעת הסנגור לא שוקללו כראוי בגזר הדין ובסופו של יום חזרנו לנקודת המוצא. העונש שהוטל נותן אך בקושי ביטוי לרף הענישה המקובל והראוי בעבירות מסוג זה, וראה למשל לענין זה ע"פ 6693/01 מגידיש נ' מדינת ישראל, תק-על 2002(1) 488; ע"פ 3759/03 תמיר נ' מדינת ישראל, תק-על 2004(1) 1380; 376/89 לובטון נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 309 ולא הבאנו אלא קצת משפע הפסיקה שמתווה את רמת הענישה בעבירות סמים. במקרה הנוכחי אין מדובר "בגימוד" הנסיבות האישיות לעומת אינטרס הציבור אלא בכך שהנסיבות האישיות, לרבות העובדה שלמערער הרשעה נוספת בעבירות שבוצעו לפני העבירות הנוכחיות - אינן פועלות לזכותו.

אציע לחברי לדחות את הערעור.

ש ו פ ט ת

השופטת מ' נאור:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט ס' גובראן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק-דינה של השופטת ד' ברלינר.

ניתן היום, י"ד באב התשס"ו (8.8.06).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת